

agtpaagivende paa, at man dermed mener Ministerens Forslag fra ifjor, hvorimod Ministeren iaar har foreslaaet optaget den 1ste April. Jeg skal imidlertid dertil bemærke, at der nu efterhaanden foreligger saa mange forskjellige Forslag, at det er tilgiveligt, at man nu undertiden kan tage feil af, til hvilket Tidspunktet det ene eller det andet Forslag er fremkommet. Med Hensyn til Anvendelsen af Oktober Maaned skal jeg end yderligere minde om, at det allerede i Forsvarskommissionen i 1866 blev fremhævet som noget meget Magtpaaliggende at beholde denne Maaned med det Viemed, som jeg her har fremstillet, og hvad angaar Udskillelsen af den første Uddannelsesfestid i en forudgaaende og en efterfølgende, da er man ogsaa i dette Punkt i Overensstemmelse med Forsvarskommissionens Forslag, som netop forudsatte det Samme, at September vilde blive skudt ind i den første Uddannelsesfestid til Anvendelse for en større Troppesamling. De øvrige Endringsforslag, der knytte sig til § 10, ere ikke af nogen væsentlig Betydning. Naar man nemlig har foreslaaet den første Uddannelsesfestid for Rytteriet nedfat fra 8 til 7 Maanedes, da har dette ingen anden Betydning end den, at man vil, at den første Uddannelsesfestid skulde anlægges saaledes, at den kunde anses for at være sluttet til 1ste September, medens Mandstabsets fuldstændige Uddannelse som Rytteri ikke vil lide derunder, da det vil komme til at ligge saa meget længere Tid til Tjeneste, eftersom man har troet at burde tiltræde Forslaget om, at hele Mandstabet ved Rytteriet bliver liggende inde til Tjeneste i et Aar. Slutningen af § 10 indeholder den hele Tjenestoomgang ved Fodfolket, og i den Henseende har Flertallet troet at burde foreslaa noget saavel fra det bestaaende som fra det af Krigsministeren foreslaaede Forskjelligt. Det Halveringsystem, som for Diebliffet er gjældende, hvorefter Rekruterne uddannes ved den ene Halvdel af Liniebataillonerne, medens den anden Halvdel modtager det gjenindkaldte Mandskab, tror Flertallet, har ikke saa Ulemper ved sig, navnlig er Følgen deraf, at de Batailloner, som ikke have Rekruter inde, den største Part af Aaret mangle Arbejde. Det er en Uvirkosomhed at stille Halvparten af Liniebataillonerne i, som man i og for sig anser for at være lidet heldig. Dernæst skjønnes det heller ikke rettere, end at det er en lidet økonomisk Anvendelse af de forhaandenværende Læverkræfter, naar man samtidig slager over ikke at have Læverpersonale nok til at give Soldaterne den tilstrækkelige Uddannelse, at man da tror at kunne have Raad til at lade Halvparten af dette Læverpersonale gaa ubeskjæftiget. Endelig er der den tredje Ulempe forbunden dermed, at det vil være vanskeligt, tilbørligt og sætte Regimenterne i Stand til at faae samtlige deres Afdelinger samlede til større Øvelser. Dette vil være mer eller mindre ugjortligt. De Bestræbelser, der fra Krigsministeriets Side ere gjorte for delvis

at opnaa dette, kan Flertallet ikke anse for at være tilstrækkelig fyldestgjørende. Endelig er der dette, hvad jeg vel tør anse for at være Hovedhensynet, at man ved at indskrænke de Batailloner's Antal, som have Rekruter inde, til 10, faar et saa stort Antal Rekruter pr. Bataillon, at man maa erkjende, at det overflødig det Læverpersonales Kræfter, der er til Tjeneste ved de enkelte Batailloner. Jeg skal saaledes minde om, at Resultaterne af Udskrivningen for Finantsaaret 1867—72, udvise, at man i 1872 har havt et Gjemmensnit Antal af Rekruter pr. Bataillon af ikke mindre end 774, og at der har været Batailloner, der have havt en Rekrutstyrke af indtil 994, altsaa endog betydelig over Bataillonernes Styrke. Regjeringen har ganske vist været opmærksom paa dette i pinefaldende Misforhold, og har ad anden Veie søgt at hjælpe noget derpaa, men ikke desto mindre har den dog ikke kunnet opnaa mere, end at der vil blive en Rekrutstyrke af c. 500 Mand pr. Bataillon, og allerede dette er et forholdsvis betydeligt Antal. Derfor man derfor gaar den Veie, som af Flertallet foreslaaet, nemlig at lade samtlige Liniebatailloner modtage Rekruter til Uddannelse, saa vil man for det Første opnaa hvert Aar at give samtlige Batailloner's Befalingsmænd et fyldestgjørende Arbejde, uden at dette dog kan anses for at være for trættende eller for anstrengende, naar man erindrer, at dertil knytter sig Forslaget om Opgivelse af Vintertjenesten, saa at altsaa de paagjældende Befalingsmænd i Halvparten af Aaret vilde være forholdsvis fri for Tjeneste. Dernæst vil man opnaa, at samtlige Regimenters Batailloner til enhver Tid befinde sig paa samme Udviklingstrin, saa at Regimentetschefen, naar han ønsker det, vil kunne samle sine Udelinger med den Styrke, som i Diebliffet er forngden. Endelig vil man, naar man gaar ud fra det Rekrutantal for Fodfolket, som Regjeringens Forslag bygger paa, nemlig 6,000; ikke faae mere end 286 Rekruter pr. Bataillon, det vil altsaa sige, ikke stort mere end Tredieparten af, hvad der i 1872 var almindeligt og noget over Halvdelen af, hvad der efter Regjeringens Forslag ventes. Dette Resultat tillægger Flertallet den allerstørste Vægt; thi naar man anvender det samme Læverpersonale til Uddannelse af 286 Mand, saa vil denne Uddannelse blive ulige mere fyldestgjørende, end naar dette Læverpersonale skal anvendes til Uddannelse af 774 Mand. At man har søgt Ulempen ved det nu bestaaende Forhold paa dette Omraade, fremgaar ogsaa af de forskjellige Forslag, som i de forløbne Aar ere fremkomne. Den nuværende Ordning bestemmer 10 Rekrutbatailloner. Ifjor foreslog man at fordele Rekruterne til 20 Batailloner. Saa: foreslaar Krigsbestyrelsen at fordele dem til 14; Mindretallet foreslaar at fordele dem til 15, og Flertallet endelig foreslaar at fordele dem til 21 Batailloner. Det forekommer mig af de Hensyn, jeg allerede har